

Spørgsmaal, som her er Tale om, er det, om Registratør, saasnart en Anden allerede har lovlig anmeldt Mærket og faaet det indregistreret, skal have Ret til at sige til den, som kommer og vil have et saadant Mærke indført for sit Bedkommende: Det kan ikke lade sig gjøre, det har Du ikke Lov til; thi Mærket staar allerede indført for en Anden, eller — og det er det andet Synspunkt — om Registratør kun skal gjøre Bedkommende opmærksom paa, at dette Mærke er allerede indmeldt for en Anden og sige: Du faar vist Ubehagelighed; hvis Du staar paa at faae det indmeldt, men jeg har ikke Myndighed til at modsætte mig det — den nye Anmelder kan trodse det ind paa egen Risiko. Dette staar Synspunkterne imellem. Naar nu den ærede Minister saavel i sit Foredrag idag som endnu mere i sit Foredrag ved forrige Behandling stærkt pointerede, at Grunden, hvorfor han modsætter sig denne Bestemmelse, som nu findes i § 6 Nr. 5, er den, at han ikke ønsker, at Registratør skal beklædes med Myndighed til at afgjøre privatretlige Stridigheder mellem to uenige Parter, og ikke ønsker, at en saadan Afgjørelse fra Registratørs Side skal kunne appelleres til Indenrigsministeren og fra Indenrigsministeren atter kunne appelleres til og maaske blive underkendt af Domstolene. Naar dette er den ærede Ministers Synspunkt — og det er det — saa tror jeg at kunne sige, at Udvalgets flertal billiger dette Synspunkt. Udvalgets flertal er enigt med Ministeren i, at Registratør ikke bør have nogen Myndighed i privatretlige Stridigheder mellem to Parter; men Registratør vil jo heller ikke komme i en saadan Stilling efter § 6 Nr. 5, saaledes som den nu staar. Nr. 5 gaar ud paa, at Indregistrering af en Anmeldelse skal negtes, naar det samme Varemærke allerede tidligere behørig er anmeldt af en anden. Det er et rent faktisk Spørgsmaal, om et Varemærke er anmeldt af en Anden eller ikke. Det er ikke Noget, som kan kaldes, i denne Forbindelse idetmindste, en privat Strid. Naar altsaa en Mand kommer til Registratør med et Varemærke og siger: Det anmelder jeg og ønsker indført for mig, og Registratør finder, at dette Varemærke er anmeldt og indført for en Anden, saa har Registratør at sige: Det lader sig ikke gjøre, det Mærke staar indført for en Anden. Naar saadan, som forlanger Mærket indført, siger: Det kan være, at en Anden har fortrængt mig og taget et Varemærke, jeg egentlig var berettiget til at benytte, det er mig, som har den egentlige Ret, og jeg mener at kunne sætte den igjennem, saa har Registratør ikke at blande sig i denne Strid. Han har kun simpelt hen at henvise den Bedkommende, som spører saadan Tale, til Lovens § 16, hvor der staar: „Den, som hvem et Varemærke er indregistreret, kan ved Dom tilplyktes at lade det udskilles af Registret, naar Sag derom

reises af den, som formener sig berettiget til at ubelufte ham fra Mærkets Benyttelse.“ Altsaa efter Lovforslagets § 16, har i saadanne Tilfælde ikke Registratør at afgjøre Noget om, hvem der virkelig er berettiget til Varemærket; han har kun at henvise til, at en saadan Sag skal anlægges mod den, som sidder inde med Varemærket, og Sagen bliver saa ført mellem de to Parter, og ikke med Registratør. Den hele Sag forekommer mig saa klar som mulig. Der kan efter § 6 Nr. 5 ikke være Tale om, at Registratør i mindste Maade skal blande sig i Parternes private Stridigheder; han skal kun sige: Mærket staar; der iforveien, jeg kan ikke slette det ud og føre det ind for Dem, førend de viser mig en Dom, at den, som hvem det staar indført, ikke er berettiget til at have det. Den ærede Minister synes ogsaa i sine Uttringer tildels, — naar jeg forstod ham rigtigt — at erkjende, at det forholdt sig saaledes; men saa nævnte den ærede Minister den Bestemmelse, som staar i Lovforslagets § 15, som gaar ud paa, at Ingen kan faae et Varemærke indregistreret, saasnart det kun er saa lidt forstjelligt fra et allerede indregistreret Mærke, at Forstjellen kun kan opdaages ved Anvendelse af mere end almindelig Opmærksomhed. Det kan gjerne være, at man kan fortolke Loven saaledes, at dette Spørgsmaal ogsaa kommer ind under § 6 Nr. 5. Det skal jeg ikke sige Noget om, men selv om dette er Tilfældet, saa gjælder jo allerede aktuelt det Samme, nemlig, at det bliver et ligesvem faktisk Spørgsmaal. Registratør har da at sige til den, som forlanger et Varemærke indregistreret: Dette Varemærke ligner et, som allerede tidligere er blevet indregistreret, saa nøie, at jeg finder, at det ikke kan skjælnes fra det, uden ved at anvende en mere end almindelig Opmærksomhed. Derfor maa De hellere komme med et andet Mærke eller idetmindste gjøre saadanne Forandringer ved dette Mærke, at der ikke kan være Tvivl tilstede. Naar der ikke er Tale om, at Nogen gaar ud paa forsætligt at efterligne en Andens Varemærke, for at hans Vare kan gaa under et falsk Flag, og han kan vinde derved, saa kan der jo ikke være Spørgsmaal om, at Enhver i saa Henseende gjerne vil rette sig fuldstændig efter, hvad Registratør siger, thi det maa jo være Enhver magtpaaliggende, at hans Varemærke er tydeligt, adskilleligt og kjendeligt fra andre Varemærker; men er der imidlertid En, som netop for ulovlig Fordels Skyld under saadanne Omstændigheder vil have et Varemærke indført, saa bliver det dog alligevel altid kun et faktisk Spørgsmaal, om dette Varemærke ligner et andet saa nøie, at det ikke tydelig kan skjælnes derfra. Dette bliver Noget, som man kan sige er afhængigt af et Skøn, og der har da Registratør at træffe en Afgjørelse, en Afgjørelse, som kan underkendes af Indenrigsministeren og, om det skal være, ogsaa appelleres til Domstolene; men det bliver under alle Om-